

kova (Ščedrina). On je satirik, nenadkriljiv satirik; težko bi mu dobili v satiri tekmeča. Že več let sodeluje v »Vestniku Evropy«, kjer je priobčeval svoje: „Meloči žižni“. Sedaj ugledale so svet zbrane njegove črtice, pravi biser v ruskem slovstvu. Prav tako so zanimive njegove „23 Skazky“. Krasno razvil je svoj pisateljski dar D. V. Grigorovič v povesti: „San Karelinov“. V zelo bujni obliki riše nam pisatelj slike iz višjih krogov. Izborna črta značaje, v katerih se more meriti s Tolstojem. Znamenit je tudi Maksim Bjelinski, kateri je opravičil nado, katero so gojili o njem že pri prvi njegovi povesti vsi ruski pisatelji. Napisal je Bjelinski več povestij, med katerimi je najbolj zanimiva „Zvezda predhodnica“. Krogi, v katerih se pisatelj giblje, so povsem novi; taka žena, kakoršna se opisuje v tej povesti, bila je do sedaj neznana. Nekaj do sedaj novega je tudi povest „Učitelj“. Manj srečen je bil pisatelj v romanu „Stari prijatelj“. Priljubljene so tudi Bjelinskijeve pesmi, katere je letos izdal pod naslovom: „Stihotvorenija I. I. Jasinskoga“. V njih se zreali čista pesniška duša; tiha toga, bogata fantazija, resničnost opisanih čustev — to je njegova poezija.

Od starejih piscev naj omenim Maksimova, kateri je nedavno napisal zgodovinsko povest:

„Pečvrskij knjaz“. Ta povest se zлага povsem z zgodovino, a napisana je zelo zanimivo. Posebno so novi in izvorni opisi nekaterih ruskih velikarov, tako n. pr. Gribojedova in Puškina. O Puškinu pripoveduje, da so se mu vsi čudili, ker pred njim je na Ruskem vsakdo mislil, da pesnik ne more biti brez dolgih, sivih las in sanjarskih, magičnih očij. — Znani Gončarov, znan zaradi svojih romanov in zgodovinskih povestij, priobčuje letos dve deli v dveh najznamenitejših ruskih listih, namreč v »Vestniku Evropy« povest „Na rodině“ in v »Njivi« zbirko svojih spominov pod naslovom „Slugi“. Tu nam opisuje pisatelj razne sluge, kateri so služili v hiši njegovega očeta.

Za kritiko je precej znamenito delo: V. G. Burenin: „Kritičeski etjudy“. Burenin je znan kot dosti dober pesnik-satirik, posebno pa žurnalist. V gori navedeni knjigi izdal je svoje članke, kateri so že več let izhajali v »Novoje Vremje«. Posebno so izborni članki o Puškinu, Gogolju, Lermontovu, Slěpcovu, Turgenjevu. V kritične študije spadajo tudi Strahovljeve študije o Turgenjevu i Tolstoju, i Arsinejeve: Belletristi poslednjega časa. Umeva se samo po sebi, da je ta naš pregled nenatančen in da moremo le najvažnejše pojave omenjati.

Raznoterosti.

Pozor slovníčarji! 16. julija proti večeru grem z Dobrolevega v Čemšenik. O pol šestih stojim na cesti pod pašnikom Hrastje. Pasli sta pastarici Ančka in Katra: prva po gričevji proti izhodu, druga na zahodni strani, v sredi bila je dolinica. Razen sta bili sto in sedemdeset stopinj — zmeril sem poznej — a vendar druga ni videla druge: radi tega je prva krepkeje poklicala drugo: »Katró! Katró! Katró! Ali si kaj videla mojo Rumenico?« V farovž prišedši, poprašam med zbrano družino Ivano: »Ivana, če bi ti bila v Tičniku, Reza pa v Ravnah, oddaljena torej kacic pet minut hoda, kako bi jo ti poklicala?« »Rezó«, odgovori. »Ako bi pa bila Mica?« »Micó« zopet odgovori. »Zakaj pa ne: Reza, Mica?« vprašam dalje. »Zato ne, ker se ne more drugače«, je resni odgovor. »Zakaj se ne more?« »Zato ne, ker se drugače ne more tako ‚zavečati‘ (zakričati).«

Jože pa pravi: »Če se hoče zategniti, mora se namesto *a* vzeti *o*.«

»Ako bi pa bila Reza blizu tebe, Ivana, kako bi jo pa potlej klicala?« »Reza« je odgovor. »Zakaj pa ne Rezó«, vprašam? »Zato ne, ker ni treba ‚večati‘ (kričati)«, odgovori.

Iz tega sledi, da, ako se krepko, z močnim povdarkom pokliče, pozivlja (ali po tukajšnjem

lokalizmu zaveči) kakšno žensko ime na *a*, rabi se staroslovenski *o*. (Kakor n. pr. жено.)

Ako se pa pokliče oseba v bližnji bivajoča, torej brez povdarka, zgubi se spet staroslovenski zvalnik in se rabi sedanjji na *a*. V hribih na kranjski-stajarski meji se torej še zasleduje staroslovenska oblika v zvalniku na *o* pri ženskih samostalnikih na *a*.

Ali se tudi po drugih hribih in gorah še nahaja ta ostanek, ta drobtinea staroslovensčine, vedel bi rad

M. Lazar.

Rusi si dajo veliko opraviti v Jeruzalemu. Imajo več ustavov za potnike in romarje, imajo svoje samostane in redovnike, in kupili so v last velike kose zemlje okrog mesta. Vedno iščejo po starih znamenitih, pa zgubljenih rečeh. Kopajo in vrtajo po starem židovju in res so našli srečno mestno oklepno židovje iz Kristusovih časov, tudi mestna vrata na Golgati, kjer je umrl Zveličar naš, so izkopali.

Veliki knez Sergij, prvomestnik ruske palestinske družbe, zbira vse te izkopane reči in napravlja neprecenljivo dragoceno zbirko.

Bog daj, da bi pri tem raziskavanju zadeli tudi na pravo cerkev Kristusovo — tisto, katero je Zveličar sam ustanovil in je niso pokvarili svètni mogočnjaki.

J. J.

Cena: Za celo leto 1 gld. 60 kr.; za pol leta 80 kr. Uredništvo in upravnništvo je v Marjanišču.

Izdajatelj, lastnik in urednik dr. France Lampe.

Tiskala »Katoliška Tiskarna« v Ljubljani.